

Kázání: 40. O modlách, pokání a odpuštění

Kázání o tom, jak se dostat na hostinu, ke společné slavnostní tabuli.

Kázání: 40. O modlách, pokání a odpuštění

Sestry a bratři, na velikonoční neděli nám prorok Izajáš slavnostně oznámil čerstvou novinku, že Hospodin chystá velkou hostinu pro všechny národy. Každému z nich při příchodu sundá maskovací hadry a falešné brýle.

Když se pak národy ocitnou společně u slavnostní tabule, zavládne konečně harmonie a všechno předchozí vytahování se, podrazy a násilí jednou provždy zmizí.

Vize je to nádherná. Kdo by nechtěl žít na světě, kde už není třeba udržovat sklady s municí, zpravodajské služby ani vycvičené vojáky?

Jenže takhle jednoduché to není. Problém spočívá v tom, že se mnoha národům na hostinu pravdy a smíření nechce.

Vypráví o tom ostatně i Ježíš v podobenství o svatební hostině, na kterou ti pozvaní nakonec odmítli přijít. Čím to jenom je? Pročpak si ty národy nechají klidně takovou nabídku ujít?

Izajáš v tom má jasno. Modly. Za všechno můžou modly. To jsou takové ty neexistující, ale ve skutečnosti děsně mocné idoly, ke kterým se národy rády obracejí o pomoc. Byla by jich celá řádka.

Třeba nacionalismus, modla národní jedinečnosti a převahy. Modla soběstačnosti, která národ dokáže obalamutit, že nikoho nepotřebuje a nikomu nic nedluží. Nebo modla pomsty, která pomáhá smazat utkvělý pocit křivdy. Našlo by se jich ještě mnohem víc.

V posledních hodinách se dozvídáme, jak záškodníci jiného národa s požehnáním svých pečlivě oprašovaných model, spáchali před lety na našem území teroristický čin. Další z důkazů, že zrovna tahle velmoc se k hostině sounáležitosti, před níž je nejprve třeba modly hodit do koše, nechystá.

Jenže co s tím naděláme my obyčejní lidé, kteří žádné národy neřídíme a nemáme ani šanci něco změnit.

Opravdu nemáme šanci? Myslím, že by se nějaké našly a když nám půjde o věc, můžeme pohnout i světovou politikou. Já vím, zní to poněkud nadneseně, ale zas ne tak moc.

První křesťané také nebyli žádní troškaři. Nešlo jim o nic míň, než nabídnout řešení pro celý svět. Vzali za své Ježíšovo poslání, když se jim ukázal po svém vzkříšení, „zvěstovat pokání a odpuštění všem národům“ (Lukáš 2,47).

Postup při tom zvěstování je celkem jednoduchý. Začít musí každý člověk a také každý národ u sebe. Bez toho to nejde. Kázat vodu a pít víno se zakazuje.

Pokání v původním slova smyslu znamená změnit způsob uvažování a následně i způsob života. Prostě obrát správným směrem. Ne sobectví, ale soucitná sounáležitost. Ne pýcha a nadutost, ale ohleduplnost. Ne sebestřednost, ale ochota pomoci. Však my Češi víme, kde nás bota tlačí. Nejsme žádní andělci.

Když se pokání podaří, pak je na radě odpuštění. Bůh nám odpouští, tam je to jisté. Ještě musíme odpustit sami sobě i těm druhým. „A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům,“ odříkáváme v modlitbě Páně.

A to je všechno. Pak už jenom tuhle jednoduchou metodu šířit dál. Jen si představte, sestry a bratři, kdyby se to v Česku podařilo. Stali bychom se světlem národům (Izajáš 42,6) a kdo ví, možná by se časem na tuhle cestu dali i další. Třeba i ten, co k nám vysílá záškodníky a komu jde o to, abychom pozvání na hostinu hodili do koše stejně jako on.

Sestry a bratři, myslím na vás, modlím se za vás a těším se na shledanou až se nám rozvolní.

Petr Červinský

*kazatel baptistického sboru Petra Chelčického v Lovosicích
kázání z 18.4.2021*

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)